

LBRIS

We know
books

Carlie Sorosiak

EU, COSMOS

Traducere din limba engleză de
Silvia-Alexandra Ștefan

 Booklet
fiction | 2025

Rédactare: Diana Trăncuță
Corectură: Daria Logofătu
Tehnoredactare: Mihaela Cojoc
Design copertă: Silvia Olteanu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SOROSIAK, CARLIE

Eu, *Cosmos* / Carlie Sorosiak ; trad. din lb. engleză de Silvia Ștefan. –
București : Booklet Fiction, 2025
ISBN 978-630-347-038-2

I. Ștefan, Silvia (trad.)

821.111

I, Cosmo

Text Copyright © Carlie Sorosiak 2019

This translation of *I, Cosmo* is published by arrangement
with Nosy Crow Limited.

© Editura Booklet Fiction, 2025, pentru prezenta ediție
Booklet Fiction este un imprint al Editurii Booklet.

*Tuturor câinilor pe care i-am iubit
vreodată, și pe care îi iubesc și acum
foarte mult, în special Ralphie, Sally, Dany,
Buddy, Faith, Chloe, Mary Jane și Oscar.
C.S.*

*Ce diferență e între dans și dansator?
W. B. Yeats*

Anul ăsta sunt o broască țestoasă. Iar eu nu vreau să fiu o broască țestoasă.

— Are coada între picioare, observă Max, ridicându-și capul. Pe fața lui minunată se citește îngrijorarea.

— Crezi că-l strânge pălăria?

Suntem pe verandă, iar dovleacul cel ciudat ne rânjește – e cel pe care Max l-a sculpat săptămâna trecută, scoțându-i măruntaiele. Am mâncat semințele, chiar dacă el mi-a spus: „Nu, Cosmos, nu.“ Mi-e greu să mă opresc când ceva miroase așa de nou și de interesant.

Părintele lui Max, pe care îl cheamă Tata, îmi așază mai bine pe spate carapacea de broască țestoasă.

— Nuu, e bine. Îi place! Ia uită-te la el!

Ăsta e unul dintre momentele acelea multe – infinit de multe – în care mi-aș dori ca limba să nu-mi mai lenevească în gură. Pentru că aș putea spune, într-o limbă omenească absolut perfectă, că broaștele țestoase sunt ființe inferioare, care nu pot traversa strada, iar eu am traversat foarte multe străzi, fără să am lesa, de unul singur. Costumul ăsta e o rușine.

Dându-mi seama că n-am de ales, mă rostogolesc ușor pe spate, dând din picioare prin aer. Simt o durere ascuțită pe șira spinării; nu mai sunt așa de tânăr. Dar sper că Max va pricepe sensul subtil al gestului meu.

— Tata, eu chiar cred că nu-i place.

„Da, Max! Da!“

Scărpinându-se în barbă, Tata îmi spune:

— Bine, bine, fără pălărie, dar trebuie să rămâi cu carapacea.

Și, uite așa, măcar am obținut o mică victorie.

Emmaline vine în grabă pe verandă. E plină de energie. Radiază.

— *Cosmoooooos.*

Mănuțele ei mă scarpină după urechi și îmi amintesc de ce m-au costumat în broască țestoasă – fiindcă Emmaline mi-a ales costumul. Pentru că o face fericită. Am înțeles de multă vreme că ăsta e unul dintre rolurile mele.

Max o ia de mână pe Emmaline și se învârte cu ea, de parcă ar dansa. Pelerina ei violet de super-eroină se răsucește odată cu mișcarea lor. Săptămâna trecută am ajutat-o pe Mama să-i facă costumul: am avut grijă de material, am stat de pază la picioarele ei, și din când în când îmi mai arăta opera ei și mă întreba:

— Ce zici, Cosmos, cum ți se pare?

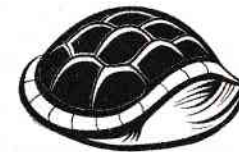
„E minunat“, îi spuneam eu din priviri. „E cu adevărat minunat.“

— N-ar trebui s-o așteptăm și pe Mama? întrebă Max.

E îmbrăcat în culori închise, cu pete pe tricou și cred că e costumat în vacă sau în girafă, deși mie nu-mi place să mă gândesc la el ca și cum ar fi vreo vacă ori vreo girafă. Girafele mai ales sunt niște ființe extrem de tâmp, pe când Max este foarte, foarte deștept. El vorbește trei limbi străine, știe să construiască modele de rachete și să-și îndoiaie limba ca și cum ar fi un trifoi cu patru foi. Reușește chiar și să desfacă capacele borcanelor cu unt de arahide. Aș vrea eu să văd dacă o girafă ar putea face toate astea.

Tata îi răspunde:

— Întârzie. Nu vreau să pierdem cele mai bune dulciuri.

Max îi zice:

— Eu cred că...

Dar Tata i-o taie scurt:

— Gata.

După ce am așteptat puțin, am pornit toți patru prin noaptea albăstrie. Casa noastră are un singur etaj și e făcută din cărămidă și are iarbă de jur împrejur și un leagăn în care numai Emmaline se mai dă huța. Alea care duce spre garaj e flancată de felinare de hârtie care luminează capătul străzii.

Începe să mi se zbârlească blana pe ceafă.

Noaptea de Halloween e cea mai oribilă din an. Dacă nu ești de acord cu mine, gândește-te puțin la următoarele lucruri:

1. Cele mai multe dulciuri de Halloween sunt făcute din ciocolată. La al patrulea Halloween al meu, am mâncat șase mini-batoane Hershey și am fost imediat dus de urgență la veterinar, unde m-a durut îngrozitor burta timp de patru ore.

2. Copiii sar din spatele tufelor și strigă „Bau!”. Asta e foarte ciudat. Unul dintre cei mai buni prieteni ai mei, un pointer german cu părul scurt, are numele asta, Bau.

3. Clovnii.

4. Câinii din rasa Golden Retriever, cum sunt și eu, au prea multă demnitate ca să fie costumați. Nu sunt cu totul împotriva hainelor de ploaie dacă e cazul, dar există o limită. De exemplu, Mama mi-a cumpărat odată un costum de pisică și nici acum nu mi-am revenit cu totul din șocul de atunci.

5. Câinele ciobănesc e lăsat liber.

Dați-mi voie să vă spun mai multe despre punctul 5. Mie nu mi-a plăcut niciodată să fac scandal – nici măcar atunci când eram un cățeluș. Dar, pentru câinele ciobănesc, fac o excepție.

Acum cinci Halloweenuri, într-o noapte exact ca asta, Max și cu mine ne-am apropiat de o casă acoperită cu șindrilă albă din capătul străzii. Lângă cutia de scrisori era oprită o furgonetă mare și pătrătoasă, iar dinspre cele două ferestre deschise venea un miros de pui fript. Mi-am dat seama imediat că aveam vecini noi – cei vechi mâncau numai carne de vită. Strada era cuprinsă de o liniște ciudată, iar un nor întunecat se mișca pe cer, acoperind luna. Din spatele unui stejar masiv care se afla în curtea lor din față s-a ivit câinele ciobănesc – așa de repede, încât m-a luat prin surprindere. Purta un tutu roz amenințător și aripi de zână, iar în spate i se vedea blana alb cu gri.

Reacția mea imediată a fost să-mi fie milă de el – nu ne lovise pe amândoi soarta crudă a costumelor? Am făcut câțiva pași spre el în costumul meu de iepuraș, cu intenția să mă înclin cu simpatie, și pe urmă să-i urez bun venit în cartier cu un mirosit prietenos sub coadă. Dar ceea ce s-a întâmplat apoi n-a fost deloc ceva prietenos. N-am mai văzut așa ceva în cei treisprezece ani ai mei.

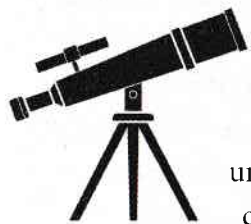
Câinele ciobănesc și-a arătat colții și a mârâit amenințător la mine... Și jur că ochii îi luceau roșii.

Am împietrit.

Sunt puține lucruri care mă sperie cu adevărat: călătoriile în bena camionetelor, aspiratorul (sunetul, mirosul înțepător, felul în care lucrurile dispar în el), și orice situație în care Max sau Emmaline se află în pericol. În noaptea aia, în timp ce câinele ciobănesc mi-a aruncat o ultimă privire roșiatică, cu urechile date pe spate și colții strălucind, am adăugat încă un lucru pe listă.

Înainte de asta, eram foarte mândru de faptul că știam numele tuturor câinilor din cartier. Numele înseamnă ceva: felul în care ne prezentăm în lume. De exemplu, *Cosmos*. Mama mi-a explicat

odată că înseamnă „univers”; apoi a arătat cu degetul spre cer, iar Max și-a scos tubul lui lung de metal care îl ajută să vadă stelele mai aproape. Asta m-a făcut să mă simt important, că fac parte dintr-un lucru mult mai mare decât mine. Îi compătimesc foarte mult pe câinii care se numesc *Brioșică* sau *Scooby* sau *Biscuițel*.

Oare cum își mai pot ține coada sus? Pe câinele ciobănesc mai bine îl numesc după rasa lui. Nu vreau să dau un nume fricii mele.

Câinele ciobănesc stă de obicei închis dincolo de un gard de lemn, dar la fiecare Halloween e lăsat liber ca să-i întâmpine pe cei care vin să ceară dulciuri.

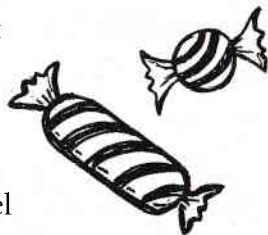
Și sunt nevoit să mă întâlnesc cu el.

Emmaline o ia în fața noastră, iar adidașii ei cu luminițe aruncă umbre pe trotuar. Eu merg lângă Max, care mă ține de lesă. E răcoare, dar nu e foarte frig – vreme de pulover, cum spun oamenii. Prin blană îmi trece un vânticel ce aduce cu el o mulțime de mirosuri minunate. Plăcintă de mere! Veverițe! Frunze putrezite! Pe moment, uit de câinele ciobănesc și de costumul meu stânjenitor, și mă las desfătat de mirosuri, dând din coadă. Îmi lipesc nasul de pământ și pe urmă, imediat – asta ce e? Caramele!

— Cosmos, spune Max, trăgându-mă ușor de lesă. Lasă alea. O să-ți faci rău la stomac.

Dar sunt așa copleșit de mirosul de caramele, de felul în care sunt împrăștiate simetric pe jos, încât mai încerc o dată. Aproape că reușesc să le prind cu limba, când sunt tras deodată în altă direcție.

Max se uită în jos spre mine, stabilind el ritmul de mers.

— Îmi pare rău, Cosmos. O să-ți dau un biscuit când ajungem acasă, bine?

Am încredere că Max se va ține de cuvânt, așa că îmi las capul în jos și o iau după el pe aleea de cărămidă și pe o verandă văd cum stau așezate două femei îmbrăcate în negru, cu pălării ascuțite. Dincolo de ușa cu glasvand de la intrare latră răgușit un Maltez pe nume Cricket. Când e vorba de rase de talie mică, nu am prea multă răbdare. Pe Discovery Channel, la care mă uit des când Max și Emmaline sunt la școală, se spune că toții câinii provin din lupi. Dar când mă uit la Cricket, care abia dacă îmi ajunge până la genunchi, încep să pun la îndoială aceste cunoștințe științifice.

— Uaaau, exclamă una dintre femei, punându-i o acadea lui Emmaline în doviecul de plastic. Ce avem noi aici? O supereroină și o girafă?

O girafă! Știam eu!

Max se uită în jos, spre degetele de la picioare, iar eu îl înghiontesc ușor în palmă, băgându-mi nasul în ea; fac asta ca să-i aduc aminte că sunt alături de el. Cu unii oameni, Max refuză să vorbească, și i se simte pulsul inimii până la degete.

— Vai, *Doamne*, spune și a doua femeie, zărindu-mă. Și o broască țestoasă! Cosmos, ești o *broască țestoasă*! Vino încoace, băiete, vino încoace.

Arată cu mâna în poală, ca și cum ar vrea să-i sar acolo. Se pare că nu știe nimic despre artrita mea. În ultimii câțiva ani, au început să mă doară încheieturile: o durere ascuțită pe care o tot ling mereu. Cu toate acestea, din respect pentru vecini, mă supun, chiar dacă mi se pare că își cam bate joc de mine. Degetele îi miros precum cârnații ăia mici pe care Mama

ii înfășoară în aluat și îi bagă la cuptor în zilele de sărbătoare. La ultimul Crăciun, când Tata n-a mai fost atent la farfuria lui, am devorat șapte. Îmi aduc aminte și acum cum se simțeau cârnații alunecându-mi pe gâtleej: calzi, sărați, alungiți. A fost a patra cea mai frumoasă zi din viața mea.

— Au venit mulți copii după dulciuri anul ăsta? le întreabă Tata pe cele două femei, băgându-și mâinile în buzunarele blugilor.

— Oho, o grămadă, îi răspunde cea care mă scârpina după urechi. Am avut o mulțime de fantome, câțiva pirați, un avocado... dar noaptea e lungă!

Nu prea pricep expresia asta. Cum poate noaptea să fie lungă? Scurtă. Lungă.

De obicei, mă pricep la vârste. Emmaline are cinci ani. Max are doisprezece. Iar eu am treisprezece – adică optzeci și doi în ani omeneschi. În cartierul meu, un singur câine e mai bătrân decât mine: un Labrador auriu pe nume Peter, care se descurcă să meargă cu ajutorul unui căruț prins de picioarele din spate. Am auzit zvonuri că ar exista și scutece pentru câini și pastile care îți prelungesc artificial viața. Nu mă interesează așa ceva. Dar știu și că, fiind cel mai bătrân membru al familiei mele, trebuie să fiu alături de ei cât mai mult și în orice fel pot.

Partea bună e că încă simt că am foarte multă energie.

Plecăm de lângă verandă, copiii chicotesc pe stradă, părinții îi aleargă cu lanterne, iar noi repetăm același lucru de o mie de ori: ne apropiem de vecini și cerșim mâncare. Întotdeauna mi s-a părut interesant să fac asta. Când cerșesc mâncare de sub masa din sufragerie, cu nasul vârât între genunchii oamenilor, se poate întâmpla orice. Uneori, Max îmi dă un colț de sendviș, mă lasă să ling sosurile de la carnea din farfuria lui. Alteori, Tata mă ceartă

spunându-mi „Nu, afară!“, și mă exilează în camera de zi, unde mă apuc să-mi plâng de milă rozând o jucărie de sfoară. Pentru oameni, regulile sunt altfel.

Încep să merg mai încet, respir mai greoi, când... *ajungem*. În fața casei câinelui ciobănesc. Mi se zbârleşte părul pe ceafă.

Dar unde e diavolul de câine? Nu-l văd! Nici măcar nu-i simt mirosul!

Max îmi răspunde la schelălăituri.

— Ce s-a întâmplat, Cosmos?

„Ce s-a întâmplat?“ Cred că de la costumul de girafă s-a infectat cu trăsăturile oribile ale girafelor. E cât se poate de clar: câinele ciobănesc pune ceva la cale!

Emmaline trage aer în piept și strigă:

— Tati, am obosit.

Pelerina îi atârnă pe trotuar, iar câteva frunze uscate i s-au prins în tiv.

— Vreți să mergem acasă? întreabă Tata. Aveți gălețile destul de pline.

Câinele ciobănesc! Nu înțeleg de ce nu se gândește nimeni la câinele ciobănesc!

Max spune și el:

— Facem cum vrea Emmaline. Am strâns destule dulciuri pentru un an întreg.

Ce se întâmplă? Toți trei se întorc ca s-o ia spre casă. Nu! Îmi proptesc picioarele și refuz să mă mai mișc. Dacă câinele ciobănesc ticluiește un plan, atunci va trebui oprit.

Max mă trage de lesă.

— Hai, Cosmos, te rog!

Nu.

Spune și Tata:

— Cosmos, hai să mergem!

Nu.

Emmaline își pune mâinile pe spatele meu.

— Cosmooooos.

Până la urmă, Tata ia lesa și mă trage, încet, dar cu hotărâre, și sunt obligat să merg în direcția opusă casei câinelui ciobănesc, cu ferestre care lucesc a chihlimbar în noaptea de toamnă. „Stați. Stați!“ În ultimele secunde, chiar pe iarba din fața casei lui, îmi ridic piciorul și îmi marchez teritoriul. Ca un semn. Ca un avertisment. „Sunt cu ochii pe tine.“

Mă mișc din loc, încordat, dar oarecum satisfăcut.

Când ajungem acasă, așa cum mi-a promis, Max îmi dă un biscuit, iar apoi Emmaline și Max își împart dulciurile pe podeaua din sufragerie: grămezi de acadele, grămezi de bomboane de ciocolată, grămezi de dulciuri care nu le plac nimănui.

— Căh, spune Emmaline, aruncând cât colo o cutie cu stafide.

Buclele ei negre se mișcă dintr-o parte în alta în timp ce dă din cap:

— Căh, căh, căh.

Mă uit la ei de pe canapeaua pe care am început să urc cam greu în ultima vreme. Uneori trebuie să fac câteva încercări, câteva rostogoliri stânenitoare. Acum mult timp nu mi se dădea voie să mă urc pe mobilă, ceea ce nu prea avea sens. Patul meu de câine nu era făcut din aceleași materiale? De ce într-o parte puteam să stau, iar în cealaltă, nu? Până la urmă, Tata a renunțat la cruciada lui de apărare a canapelei, iar pernele au început să se muleze pe forma corpului meu. Am învățat că perseverența e un lucru extrem de puternic.

Televizorul merge pe fundal. Pe ecran se perindă o pisică neagră vorbitoare. De ce pisicile vorbesc mereu la televizor? Căinii vorbitori unde sunt? Câinele din filmul *Deasupra tuturor* vorbește, dar numai cu o zgardă de traducere. Lassie, cel mai faimos câine de la televizor din toate timpurile, numai latră. Stau și mă gândesc la această nedreptate, când, deodată, ușa din spatele casei e trântită de perete. E un zgomot incredibil de puternic, intenționat. Și atunci încep țipetele.

Mama mârâie din bucătărie.

— David, chiar așa?

— Ce e? întrebă Tata.

— Trebuia să mă aștepti și pe mine! Ți-am spus că lucrez până târziu! N-am apucat nici măcar să-i văd pe copii costumați...

— Încă sunt costumați.

— Să-i văd mergând prin cartier, după dulciuri. Voiam și eu să merg, ai uitat? Sau pur și simplu te-ai prefăcut că uiți?

— Nu-i corect. Ai întârziat.

Mama își ridică mâinile în aer.

— Dar ți-am spus că voi ajunge târziu. Tocmai de-aia te-am rugat să mă aștepti și pe mine!

Nu-mi place cum își vorbesc. De pe canapea, le arunc o privire dezaprobatore. Ei nu văd că Max și Emmaline sunt fericiți, că le strică seara

cu țipetele lor? Emmaline se dă ușor într-o parte,

punându-și capul pe covor, lângă stafide, în timp ce Max își strânge genunchii la piept.

— Hai să... spune Tata. Hai să facem o poză, da? Asta vrei, nu-i așa?

— Asta vreau? Ție nu-ți pasă de ce vreau eu.

